

Testament espiritual del pare Christian de Chergé

Si un dia em passés –i podria ser avui– de ser víctima del terrorisme que actualment sembla voler abastar tots els estrangers que viuen a Algèria, voldria que la meua comunitat, la meua Església, la meua família, recordessin que la meua vida ha estat donada a Déu i a aquest país. Que acceptessin que l'únic Senyor de totes les vides no podia romandre aliè a aquesta mort brutal. Que resessin per mi: ¿com ser digne de semblant ofrena? Que sabessin associar aquesta mort a moltes altres, igualment violentes, abandonades a la indiferència i a l'anonimat.

La meua vida no val més que cap altra. Tampoc no val menys. De totes maneres, no tinc la innocència de la infantesa. He viscut prou com per saber que soc còmplice del mal que, desgraciadament!, sembla prevaldre en el món i del qual també em podria colpejar a cegues.

En arribar el moment voldria tenir aquell instant de lucidesa que em permeti demanar perdó a Déu i als meus germans en la humanitat, perdonant al mateix temps, de tot cor, el qui m'hagi colpejat. No podria desitjar una mort semblant. Em sembla important declarar-ho. En efecte, no veig com em podria alegrar del fet que aquest poble que estimo fos acusat

indiscriminadament del meu assassinat. Seria un preu massa alt per la que, tal vegada, seria anomenada la gràcia del martiri, que es degué a un algerià, qualsevol que fos sobretot si diu que actua per fidelitat al que suposa que és l'Islam.

Sé de quan menyspreu han pogut ser titllats els algerians en conjunt, i conec també quines caricatures de l'Islam promou cert islamisme. És massa fàcil posar en pau la consciència religiosa identificant aquesta via religiosa amb els integristes dels seus extrems. Algèria i l'Islam per a mi són una altra cosa, són un cos i una ànima. Em sembla haver-ho proclamat prou sobre la base del que he vist i après per experiència, tornant a trobar tan sovint aquest fil conductor de l'Evangeli que vaig aprendre damunt del genoll de la meua mare, la meua primera Església inicial justament a Algèria, i ja, aleshores, en el respecte dels creients musulmans.

Evidentment la meua mort semblarà donar la raó als qui m'han tractat, sense reflexionar, com a ingenu o idealista: ¡que digui ara el que pensa! Però aquestes persones han de saber que, per fi, quedarà satisfeta la curiositat que més em turmenta. Si Déu vol podré, per tant, submergir la meua mirada en la del Pare per contemplar amb ell els seus fills de l'Islam així com ell els veu, il·luminats tots per la glòria del Crist, fruit de la seva Passió, curullats pel do de l'Esperit, el goig secret del qual serà sempre el d'establir la comunió i restablir la semblança, jugant amb les diferències.

D'aquesta vida perduda, totalment meva i totalment d'ells, en dono gràcies a Déu perquè sembla haver-la volgut del tot per a aquesta alegria, per damunt de tot i malgrat tot. En aquest «gràcies» en què ja està dit tot de la meva vida, us incloc a vosaltres, per descomptat, amics d'ahir i d'avui, i a vosaltres, amics d'aquí, junt amb la meva mare i el meu pare, les meves germanes i germans i a ells, cent vegades més com havia estat promès!

I a tu també, amic del darrer instant, que no sabràs el que estiguis fent, sí, perquè també per tu vull dir aquest «gràcies» i aquest a-Déu en el rostre del qual et contemplo. I que ens sigui donat tornar-nos a trobar, lladres plens de goig, en el paradís si així plau a Déu, Pare nostre, Pare de tots dos. Amén.

Im Jallah.

Pare Christian M. de Chergé

Prior del monestir de Nôtre-Dame de l'Atlas en Tibhirine, Algèria;
Alger, 1 de desembre de 1993 – Tibhirine, 1 de gener de 1994